

Slovenski Glasnik

Prava resnica za narod

Štev. 8 - 2. Leto.

30. APRILA 1943.

IZIDE VSAKIH ŠTIRINAJST DNI

ITALIJANSKI VOJAKI

Dve leti že sta minuli odkar se italijanski vojaki skupno z hrvatskimi bojujejo proti komunistični invaziji, ki se skuša razširiti po balkanskem polotoku, dve leti je že odkar italijanski vojaki skrbijo in jamčijo za red in moč v deželah mlade slovanske države. V tej bratski borbi, v skupnem življenju teh dveh narodov, ki živita na nasprotnih obalah Jadranskega morja, se obnavlja tista skupna borba, ki so jo vodili njih predniki proti Turkom in v borbi za narodno osvobodjenje.

Tega se je narodna uvidevnost takoj zavedala in prepoznala. Veliko priznanja in simpatij izkazuje hrvatski narod italijanskim vojakom, vojakom prijateljske države, kateri pa s svoje strani so si z taktičnim in dobrim obnašanjem pridobili to veliko spoštovanje in ljubezen teh, katerim nudijo pomoč in zaščito.

Vez, ki veže ta dva naroda ima čimveč dokazov naklonjenosti s strani Hrvatov. Te dni so celo v neki zakotni hrvatski vasici vaščani plačali in prisostvovali maši, ki se je brala za nekega karabinirja, ki je bil del časa pri njih v službi in ki je padel v mesecu marcu v nekem zahrbtnem spopadu z partizani, hoteč tako dokazati njih veliko spoštovanje in občudovanje do hrabrega italijanskega vojaka. Svež je še spomin na tiste vaščane, ki so prinašali darila in cvetje ranjenim vojakom, ki so jih branili pred napadom partizanskih čet. Vsaki dan in v vseh

krajih italijanski vojak je tisti, ki prinaša pomoč mirnemu ljudstvu, žvež, zdravila in pomoč najrevnejšim in potrebnim. Pomniti pa moramo posebno, da koliko žrtvuje bodisi vojaštva, kakor tudi materijala, italijanska vojska za jamstvo in ohranitev tega reda, kateri je edini pogoj za življenje in delo hrvatskega naroda, bodisi kmeta ali meščana v tej novo osnovani hrvatski državi. Z

druge strani pa moramo priznati, da se hrvatski narod tega globoko zaveda in zato tudi tako zelo ceni in spoštuje italijanskega vojaka.

Tega bi se pa morala zavedati tudi tista dvoumna propaganda, ki skuša zakriti svetu kaj je resnica v Hrvatski in sicer čista resnica: da Hrvati ljubijo, cenijo in spoštujejo italijanskega vojaka.

Ruska zimska ofenziva

V zadnjem času so vojna poročila iz Rusije povsem spremenila svojo običajno vsebino. Ne govori se več o ruskih napadih kateri postajajo vedno redkejši, temveč se nasprotno češče navaja nemško napadujočo moč. Glasovi sovjetskega napredovanja se ne ponavljajo, temveč se uporno čuje vest o napredovanju čet Osovine.

Dasiravno je pomladansko blato ustavilo skoraj vsakršno napredovanje na vzhodnem bojišču, se vidi vseeno da se je nekaj izpremenilo; lahko bi rekli da je prišel preokret v celotnem položaju. Ta slavna in tako nadejalna zimska ofenziva Rusov je torej že končana. Vidi se da je tako. Mnogo se je govorilo o tej zimski ofenzivi, nekateri uspehi so bili zelo povečani ter mnogo več uspeha so pripisovali bodočnosti, napovedujoč združitev z «balkanskim zaveznikom».

Prvo pomladansko sonceje je s snegom in ledom razstopilo tudi vse te nade ter drzna prerokovanja boljševiških prijateljev. Iz te velike zimske ofenzive na vzhodnem bojišču se lahko še izvedejo lepi zaključki.

Vsi poskusi boljševikov, pričeti s prvim zimskim ledom, ki so nadaljevali skoz celo ostro zimo, so šli za tem, da bi se za vsako ceno prebilo postojanke Osovinskih čet ali dosegli to samo toliko, da so se moči nove Evrope pridobile nove položaje, na katerih uspešno branijo in odbijajo sleherne sovjetske namere. Ta «velikanska» ruska ofenziva ni nikakor izpremenila vojaškega položaja na vzhodnem bojišču. Pač pa je boljševiška vojska drago plačala za malo neznamno napredovanje: šestinpetdeset diviziji! V sami bitki za Orel so imeli sovjeti 150.000 mrtvih! Vojno orožje, katerega so izgubili boljševiki je neprecenljivo. Najboljše Stalinove moči so kar čez noč izginile. Ruske čete so izvedle napor do skrajnih mej svojih moči ter izgleda po vsem da je njihova napadalna zmožnost povsem izčrpana. Toda nekaj je važnejšega! V zaledju fronte Osovinskih čet, ki niso bile nikdar prebite, se nahajajo sveže čete iz cele Evrope. Čim bolj se odmika pomlad, tem hitreje se približuje čas ko bodo nemške in zavezniške čete prišle na vrsto, da pokažejo in potrdijo svojo moč.

Stalin pa še vedno nadaljuje z zbiranjem razpršenih oddelkov svoje vojske, izgubljenega vojnega orožja, nadopolnjenjem vrst padlih in ujetih vojakov, pripravljanjem obramb vseh ogroženih središč sovjetske republike, katere so še ostale.

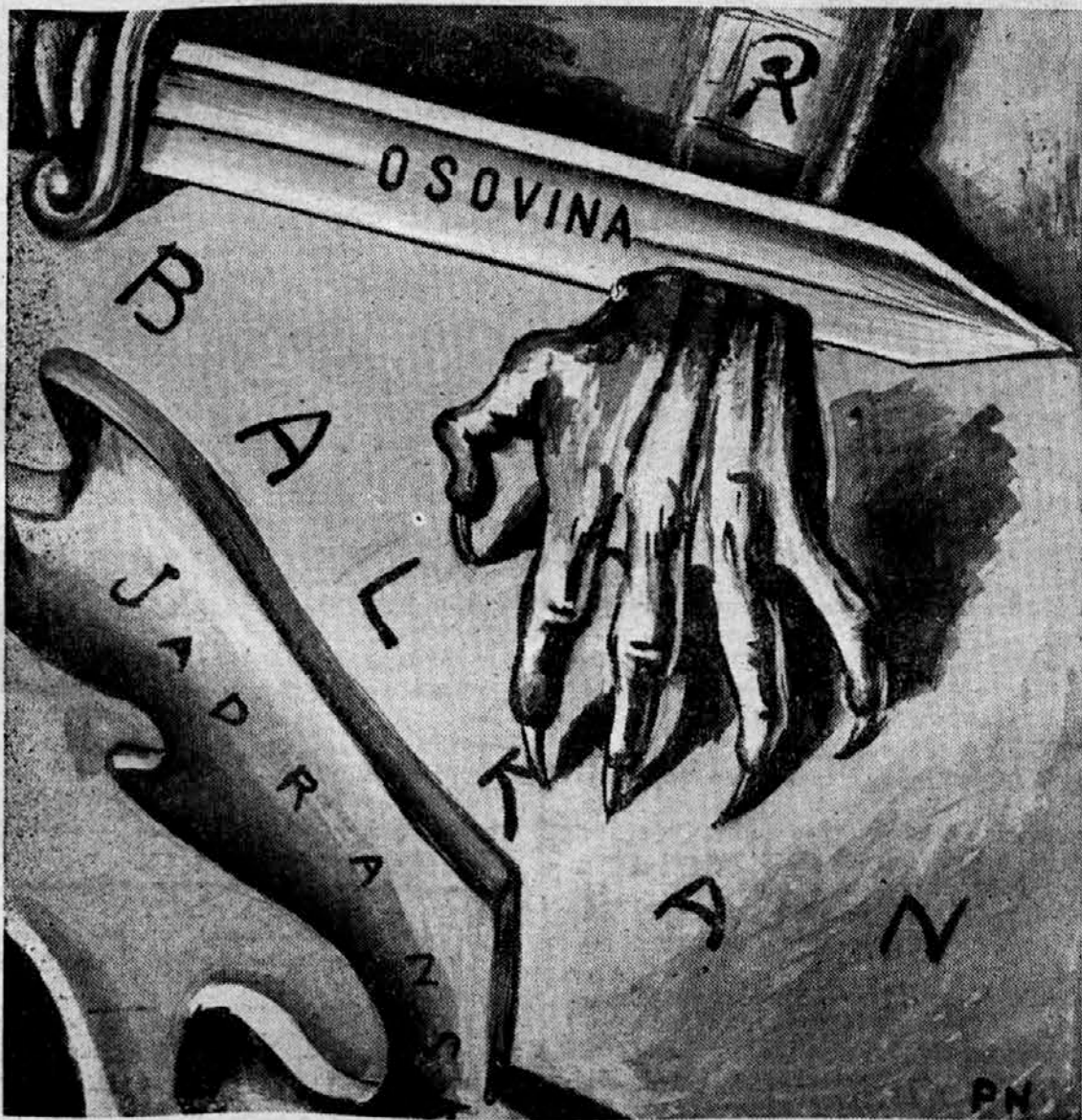
Torej ruska zimska ofenziva ni izpolnila pričakovanja? Seveda, ali je ostala vedno v mejah teh pričakovanj in neumne sanje mednarodnega komunizma so ostale le sanje, medtem ko je resnica popolnoma druga stvar.

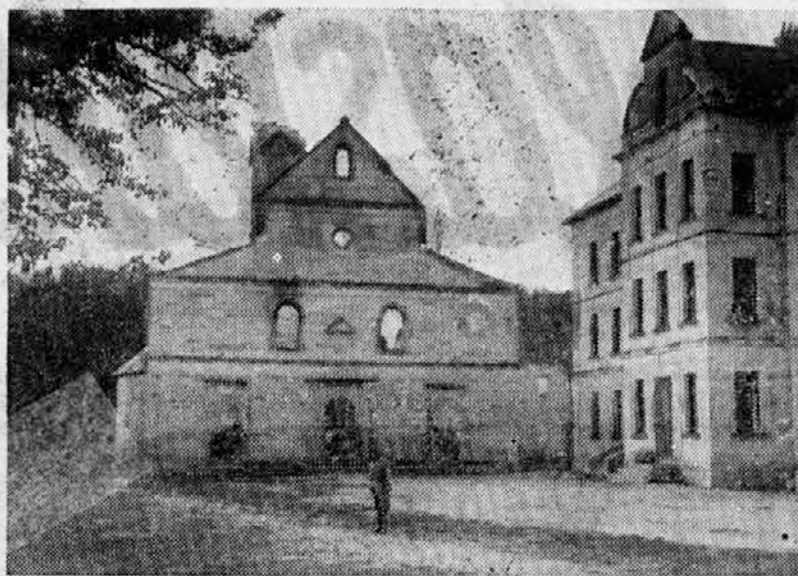
STOCKHOLM — Po vesteh švedskega tiska se je v Moskvi ustanovila «poljska sovjetska vlada» v nasprotju z «narodno vlado» generala Sikorsky.

CARIGRAD — Iz Rusije so došle v Perzijo velikoštevilne kolone poljskih beguncev. Poročajo, da je nad 400.000 poljskih otrok umrlo od glada v Rusiji v teh zadnjih treh letih.

ANKARA — Do hudih spopadov je prišlo med oddelki perzijske vojske in boljševiški četami v kraju Rezaye. Ljudstvo je na vse načine pomagalo perzijskim vojakom.

STOCKHOLM — Javlja se iz Londona, da je delavska stranka («laburisti») odločno odklonila sleherno sodelovanje z «angleško komunističsko stranko».

Partizanska civilizacija: rušenje božjih hramov.

Begunci iz neke vasi, katero so partizani razrušili.

Podlost partizanskih voditeljev

Partizanski voditelji imajo vedno in skoro edino skrb le kako naj se skrivajo pred italijanskimi četami, ki jih neprestano preganjajo iz zemlje, katero so oni zapisali pogubi ali pa da na vse mogoče načine kažejo svetu z lažnimi zgodovinskimi citati hudobstvo Italijanov.

Toda samo ti načini jim ne zadostujejo, da bi si pridobili naklonjenost, je zato njih zvitost prišla tako daleč, da so pripravili nekaj pravih barbarskih zločinov in dejanj, katere so nato morali izvesti italijanski vojaki če so hoteli izvršiti dana povelja za izvršitev svoje dolžnosti in reda. Prva izmed teh nakan in priprav je ukaz, ki ga je izdal znani poveljnik partizanov Tito, nekdanji kovač, ki določuje poveljnikom raznih čet, da naj se poveljstvo vedno nastani v hišah popov in župnikov, kakor je vera v krajih kjer se začasno nastanijo. Naravno torej, da ko pridejo italijanski vojaki v take vasi so primorani, če hočejo izslediti in izgnati zločince, naprej se spraviti nad hišo svečenika. In tako sledi vest, da Italijani nimajo spoštovanja ne do vere, ne do njenega predstavnika, kajti streljajo in uničujejo njihove hiše.

To ne zadostuje; Titov ukaz določuje, da naj se njih glavni stan in partizani naseljujejo v cerkvi. To dejanje, ki je največje omalovaževanje napram Bogu in njegovim hiši, katero pa groba partizanska duša ne čuti in to za njega ni nobeno graje vredno dejanje, kajti obratno, ima za njih veliko korist. Če pride tako do spopada, bodisi topništvo, kakor tudi avijacija, je primorana napasti cerkev, in tako spet sledi vest na vse štiri vetrove, da Italijani napadajo cerkve.

Toda ta dejanja niso znana samo italijanskim oblastem, ki skušajo vseeno ohraniti in obvarovati cerkve čimveč mogoče, znana so tudi tamkajšnjemu ljudstvu, kateri je

imel to nesrečo, da je od blizu spoznal te zverj, ki se skrivajo pod imenom partizani. Narod je spoznal in odkrito godrnja čez ta grdi način omalovaževanja italijanskih vojakov, ki so nositelji miru in reda, in dobro loči ene od drugih. Celo božja previdnost je z nekim dejanjem pokazala na kateri strani da je. V neki cerkvi, katero so partizani spremenili v hlev in v kateri so se zbirali, je strop iz neznanih vzrokov pader ter ranil, nekatere celo resno, več oseb. Božja roka se je zganila in bo prav gotovo nadaljevala svoje delo proti tistim, ki so se spravili nad njo in nad vero.

TOKIO — Tekom marča meseca je sovražnik pretrpel sledeče izgube: 16 bojnih ladij, 203 letal, nad 10.000 ujetnikov; na indijsko-burmanskem bojišču: 11 trgovskih ladij, 72 letal; na Tihem oceanu: 14 podmornic, 1 torpedovka in 3 trgovske ladje potopljene, 2 križarki in 1 torpedovka poškodovana; 191 letal je bilo sestreljenih; na kitajskem bojišču: 25.000 ujetnikov, 186 topov, 502 mitraljezov in 12.690 pušk zaplenjenih. Japonske izgube na raznih bojiščih: 7 trgovskih ladij in 1 torpedovka potopljenih; 20 letal sestreljenih.

VOJNA NA DALJNEM VZHODU

Velika borbeno šahovnica na daljnem Vzhodu je te dni zelo aktivna posebno v Birmaniji, kjer je General Wavell poizkušal zavzeti z neko presenetno bitko del ozemlja, ki ga je izgubil za časa mogočne japonske ofenzive.

Njegovi prvi uspehi so pripomogli k temu, da je London dvignil glavo in da je čakal že obvestilo, ki naj bi mu javilo konec svobodne birmanske države, ki jo je v okvirju novega azijskega reda, ustvaril in ščitil japonski imperij. Toda te novice ni, da bi razveselila Londončane. Prispela pa je vest, ki pravi, da vlada tam nered in da je položaj nejasen, kar pomeni v britanskem uradnem obvestilu, da se njih čete neredno umikajo. Govori se tudi o hrabri obrambi nekaterih oddelkov ter o begu z letali že znanih generalov.

Prispela je tudi vest, da je topništvo obstrlejevalo neko močno japonsko postojanko, ter zadelo sedež poveljništva. Japonske oblasti so to potrdile toda s prjombom, da so ob tisti priliki ubili tudi nekega ameriškega generala, ki so ga kot ujetnika na poveljništvu ravno zasliševali. Vesti torej, ki nam jasno dokazujejo, da še tisto malo

uspehov, ki doživljajo Amerikanci na tem bojišču, so grenki, kajti le malo dobrega imajo od tega in večinoma škodujejo svojim tovarišem.

Sedaj pa hrabra Wavellova armada, ki je zmagovalno zavzela Birmanijo, ne obstoja več.

To ne pomeni, da so vsi vojaki pomrli, ampak samo vsi so prešli kot ujetniki v japonske roke, ki so jih razdelili po koncentracijskih taboriščih. Armada se je znašla odrezana od Indije, kajti njeni poveljniki so pozabili, da Japonska ima prave vojake vajene na borbo, vojake v pravem pomenu besede, vojake torej, ki ne poznajo udobja in ki se ne prevažajo z avtomobili na bojišče. Vojaki so to, ki dajo za svojo domovino in njeno zmago vse. Vojaki, ki so prestali že mnogo, ki so neustrašni v borbi in v nevarnosti, ki so prešli čez zahrbtno gorovje, v katerem razsajajo nevihte, samo da so odsekali in ločili okupatorje Birmanije od Indije.

Britanci, ki so se takrat začeli umikati kajti so se znašli pred mogočnim japonskim pritiskom in še močnejšimi narodnimi birmanskimi četami, katerim so bili na čelu japonski častniki, so imeli tako za hrbtom celo Mikadovo armado, ki jih z lahkoto prisilila k predaji in prepričala, da njih edina rešitev je ujetništvo. Wavell je tako doživel še en poraz na Japonskem. Ta poraz pa je za naslednji potek borbe zelo pomembnega značaja, kajti končuje se deževna doba in doba vetrov in tako Japoncem je olajšano delo vdora v tisto ozemlje odkoder bodo z lahkoto obračunali in dokončno izgnali Anglo-amerikance. Takrat se bo tudi uvidelo koliko je nato vplivala tudi zadnja Gandhijeva gladovna stavka in zaljučena bo tako zadnja doba hlapčevstva Indijancev, čigar kultura in zgodovina spada med tisočletne.

Italijanska velikodušnost tudi napram krivcem

Večkrat dnevnik prinašajo vest o raznih pomilostitvah političnih kaznjencev, ki so na predlog vojaških oblasti dobili svobodo. Ta velikodušna dejanja ki jih narod čisto pravilno pojmuje, nam jasno dokazujejo mogočnost italijanskih oblasti, katere si lahko privoščijo odpuščati tistim političnim grešnikom, ki se kesajo svojih zločinov in ki obljubijo menjati način življenja.

To niso navadne obširne pomilostitve, katere sledijo velikim, trdim in preostri obsoodbam, h katerim so se zatele oblasti le da pomirijo razburjenje javnega mnjenja. Gre se za prava velikodušna in mogočna dejanja, s katerimi močna država pokaže svojemu narodu, da ona lahko si privoščijo odpuščati zločin posameznika, s katerim mu je hotel škodovati, kajti človek je premajhen, da bi ji lahko škodoval.

Toda pomiloščeneec mora dokazati in pokazati s svojim početjem, da je razumljiv ve-

likodušnost države in mora prenehati z svojim nasprotnim občevanjem napram njej. Mora pokazati, da je uvidel, da njegovo kaznjivo dejanje je le škodovalo njegovim sorojakom, da je brezpotrebno in nekoristno, in da so mu ga svetovali tisti, ki hočejo slabo njemu in njegovi zemlji.

Nadaljno mora pokazati se, da se je naučil v tej pomilostitvi, ki mu dokazuje mogočnost, velikost in moč države, da samo odkrito in iskreno vedenje napram njej, ki ga ščiti in brani njegovo zemljo pred pogubo in razdenjanjem, je edina vredna njega, to se pravi človeka, ki hoče živeti po predpisih, po katerih so že njegovi predniki živeli.

Pomiloščeneec bo lahko najboljše služil propagandi za pomirjenje duhov, za taktčnost države, najboljša priča, da Italija je velika tudi v svojem odpuščanju, kot je trda in neomahljiva v kazni.

RIM — V marcu mesecu so Osovinke podmornice potopile nad eden milijon ton sovražnega brodovja.

BERLIN — Na podlagi oficijelnih podatkov so izgubili Anglosaksonci od začetka vojne do konca marca t. l. nad trideset milijonov ton trgovskega brodovja.